

Församlingen

Studium nr 12

Suzanne Gundler 2018

Sjundedagsadventisterna tror att:

Församlingen är en gemenskap av troende som erkänner Jesus Kristus som Herre och Räddare. Likt Guds folk på Gamla testamentets tid har vi kallats ut ur världen. Vi samlas för att tillbe, umgås, studera Bibeln, fira Herrens måltid, tjäna människor och sprida kunskapen om räddning till hela världen. Församlingen får sin auktoritet från Kristus, Ordet som blev människa, så som det uppenbaras i Skrifterna. Församlingen är Guds familj. Som adopterade barn lever vi i det nya förbundet. Församlingen är Kristi kropp på jorden, en gemenskap av troende med Jesus själv som huvudet. Församlingen är bruden som Jesus dog för, för att göra henne helig och ren. När han kommer tillbaka i triumf tar han henne till sig som en församling av alla de trogna som han köpt med sitt blod, nu uppfyllda av hans härlighet, felfria, heliga och rena.

Källa:

○1 Mos 12:1-3

○2 Mos 19:3-7

○Matt 16:13-20; 18:18; 28:19, 20

○Apg 2:38-42; 7:38

○1 Kor 1:2

○Ef 1:22, 23; 2:19-22; 3:8-11; 5:23-27

○Kol 1:17, 18

○1 Pet 2:9

Kristus - Klippan

Redan i GT kallades Gud för Klippan av både Mose och David. Jesaja talade om den dyrbara hörnstenen som Gud lagt (5Mos 32:3,4; Ps 62:7,8; 118:22; Jes 8:14; 28:16).

När Mose slog på klippan och det kom ut vatten till det törstande folket var klippan en symbol på Kristus som blev slagen så att Livets vatten flödade. Han skulle bara slå en gång, liksom Kristus blev slagen en gång, sedan skulle han tala till klippan (2Mos 17:2-7; 20:2-12).

Jesus använde denna bild på sig själv när han sa ”på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den” (Matt 16:18).

Petrus var bekant med klippsymbolen i GT och förstod att klippan, grunden för den kristna församlingen som Jesus talade om, var Jesus själv (1Pet 2:4-8).

Paulus identifierade Kristus som den enda säkra grunden, samtidigt som han jämställde Petrus med sig själv och Apollos som Herrens tjänare och byggmästare (1Kor 3:4-23).

Petros/Kefas kan betyda liten rullande sten, och det var vad Petrus visade sig vara när Jesus togs tillfånga i Getsemane. Församlingen var svag när Jesus förutsade att den i framtiden skulle bli starkare än själva dödsriket.

Den kristna församlingens rötter

Ordet "församling" i NT är en översättning av det grekiska "ekklesia" som betyder "kallade ut".

GT beskriver hur Adams, Sets, Noas och Sems familjer som tillbad Gud, bildade små miniatyr-församlingar med familjefadern som präst.

○ Abraham kallades ut ur Babylonien och blev stamfader till Israel. Guds syfte med Abraham och Israel var att de skulle bli en välsignelse för alla folk (1Mos 12:1-3).

○ Mose och Israel kallades ut ur Egypten. De kallades församling, ett rike av präster och kungar, Guds heliga folk (2Mos 19:5,6; 5Mos 28:9; 3Mos 26:12).

Gud placerade Israel i Palestina, mitt i den civiliserade världen där tre kontinenter möts, Europa, Asien och Afrika. Israel skulle vittna för de kringliggande folken som skulle komma till Jerusalem för att tillbe, och sen ta evangelium med till sina hemländer.

Men Israel avföll trots Guds omsorger och blev avgudadyrkare, självcentrerade och stolta.

○ Judarna avskildes från övriga Israel som med tiden blandades med andra folk. Judarna fortsatte tillbe i templet i Jerusalem, men de bevisade att de vägrade låta Gud regera över dem när de skrek "Vi har ingen annan kung än kejsaren" och krävde att den Messias, som de påstod sig vänta på, skulle korsfästas. Judarnas tid som Guds folk tog slut när de stenade Stefanus, några få år efter att de korsfäst Jesus. Därefter blev de en vanlig nation bland alla andra. De judar som inte tar emot Kristus är inte längre Guds barn (Matt 21:41,43; Dan 9:24-26; Rom 9:6-8).

○ Den kristna församlingen kallades ut ur judafolket. Den bestod av omvända judar och hedningar, alla som trodde på Jesus Kristus (Gal 3:26-29; Rom 9:6-8; 11:16-24). Den apostoliska församlingen blev en oberoende organisation, helt skild från den israelitiska nationen. Inga nationsgränser kunde stänga in den och den blev en global församling som missionerade för att uppfylla Guds ursprungliga plan, som upprepades av dess grundare, Jesus (Matt 28:18-20).

○ Den sista församlingen, som håller Guds bud, har Jesu tro och Jesu vittnesbörd (Profetians Ande), kallas ut ur Babylon (Upp 12:17; 14:12; 19:10; 18:2-4).

Församlingen som en kropp

Församlingen liknas vid Kristi kropp, där han är huvudet och medlemmarna kroppsdelar (Ef 1:22,23; 2:11-16; 5:23-32; 1Kor 12:12-31; Kol 1:18).

Metaforen understryker enigheten mellan de olika kroppsdelarna som var och en har olika färdigheter, men som tillsammans kan bidra och delta i Guds verk.

Varje medlem har åtminstone en andlig gåva som gör det möjligt att bidra till församlingskroppens styrka och funktion. Om den gåvan inte används blir kroppen handikappad och kan inte tjäna Gud så effektivt som planerat.

Församlingen som en fårflock

Församlingen liknas vid en flock får med Jesus som den Gode Herden. Fåren känner igen hans röst och följer honom. Han ger sitt liv för fåren och skyddar dem mot rovdjur och faror. Han leder dem till friskt vatten och gröna beten. Den Gode Herden har får i andra fållor. Han ska samla dem så att de blir en enda hjord under en och samma herde.

När något får går vilse söker Herden efter det och bär det tillbaka till hjorden. På samma sätt söker han upp syndare och bär dem hem.

(Ps 23; Joh 10:1-18; Matt 18:12-14; Luk 15:1-7).

Församlingen som ett tempel

Församlingen är ett levande tempel byggt genom Anden, av medlemmarna som är som levande stenar, med Kristus som hörnsten och apostlarna och profeterna som grund. Guds tempel är heligt och den som förstör det kommer att bli förstörd av Gud. Guds tempel ska inte förorenas av otroende, avgudar och det som är orent. Församlingen och dess medlemmar ska undvika nära förening med dem som inte tror (1Kor 3:9-17; Ef 2:20; 1Pet 2:4-8; 2Kor 6:14-18).

Församlingen som en brud

Församlingen/Guds folk liknas vid en brud och Herren vid brudgummen. Herren lovar:

”Jag skall trolova dig med mig för evig tid,
ja, jag skall trolova dig med mig i rättfärdighet och
rätt, i kärlek och barmhärtighet.

Jag skall trolova dig med mig i trohet,
och du skall så känna HERREN.”

(Hos 2:19).

Paulus säger att han trolovat församlingen, som en ren jungfru, med Kristus (2Kor 11:2).

Kristi kärlek till sin församling är så djup och evig att han offrat sig själv för den.

Han gjorde det för att "helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet". Genom det helgande inflytandet från sanningen i Guds Ord och den rening som dopet ger kan Jesus, som är Ordet, rena församlingens medlemmar. Han tar bort deras smutsiga karaktärs-kläder och klär dem i sin perfekta rättfärdighets klädnad, bröllopskläderna. Den klädnaden är vit och fläckfri utan skrynlor. Lammets bröllop hålls först när han kommer tillbaka till jorden (Ef 5:25-27; Joh 1:1-5; 17:17-26; Upp 19:7,8).

Församlingen som Jerusalem

Bibeln kallar staden Jerusalem för Sion. Där hade Gud sitt tempel och där bodde han med sitt folk. Frälsningen kommer från Sion och staden skulle vara "hela jordens fröjd" (Ps 9:12; Ps 48:1-4).

I NT beskrivs det himmelska Jerusalem som den andliga motsvarigheten till det jordiska Jerusalem. Det himmelska Jerusalems invånare har sitt medborgarskap i himlen. De är löftets barn och arvtagare, inte längre slavar under synden och förlitar sig inte på sina egna gärningar för att bli frälsta. Det himmelska Jerusalem kommer ner till jorden, smyckad som en vacker brud (Gal 4:22-5:1; Fil 3:20; Heb 12:22-24; Upp 21:1-22:6).

Församlingen som en familj

Församlingen liknas vid Guds familj. Jesus kallade ofta Gud för vår Fader. Han lovade att inte lämna oss faderlösa (Joh 14:18 FB, Sv1917)

Från början skapade Gud oss till sin avbild, liksom barn liknar sin far. Men människan sålde sig själv till slav under satan genom synden (1Mos 1:26,27; Luk 15:11-32). Genom tro på Kristus är vi inte längre slavar. Gud vår Fader sände sin trogna Son Jesus för att köpa oss tillbaka genom sin död. Alla som leds av Anden blir födda på nytt till Guds barn. När vi döps in i församlingen döps vi in i Guds familj (Gal 3:26-4:7; Rom 8:14-17; Ef 1:3-5; Joh 3:3-8; Heb 2:14,15).

I den andliga familjen har vi verklig gemenskap med Fadern, Sonen och Anden, men också med våra trossyskon, våra andliga bröder och systrar (1Kor 1:9; 2Kor 13:13; 1Joh 1:3-7).

Familjemedlemmar kan vara påfrestande, men i en väl fungerande familj håller man ihop, bryr sig om varandra och tar hand om varandra. Barnen växer och utvecklas under sina föräldrars ledning och beskydd. Äldre och mer erfarna syskon tar hand om sina yngre syskon. Med åldern blir barnen mer och mer lika sina föräldrar.

Familjen trivs tillsammans och tar gemensamt ansvar för hemmets uppgifter. De samlas och firar högtider tillsammans. Under svårigheter och prövningar håller familjen samman och hjälper varandra.

Församlingen som en armé

Församlingen på jorden och osynliga väsen är involverade i universums största världskrig. Vi har Gud och hans änglar på vår sida. De vill inte bara att vi ska överleva striden utan att vi ska segra och leva för alltid.

Satan och hans demoniska änglar är emot oss. De vill gärna värva oss och använda oss i kriget, men om de inte lyckas med det vill de döda eller oskadliggöra oss.

Jesus är församlingens överbefälhavare och medlemmarna är värvade soldater med olika förmågor och uppdrag som lyder under honom. För att kunna attackera och även försvara sig måste varje troende vara modig, pålitlig, på sin vakt och ha på sig hela Guds vapenrustning.

Satan har sina spioner och infiltratörer även i församlingen, desertörer som påstår sig lyda Kristus men som i verkligheten lyder "världens furste". De sänker stridsmoralen och avleder uppmärksamheten från uppdraget.

Även om striden är hård vet vi att Guds armé kommer att segra till sist (1Mos 3:15; Joh 12:31; 14:30; 16:11; Ef 6:10-20; Upp 12; 19:11-20:10).

Medlemskap

Människor behöver uppfylla vissa krav för att bli medlemmar i församlingen (Apg 2:36-41):

- Ta emot Jesus Kristus som sin Herre och Frälsare
- Omvända sig och verkligen ångra sina synder
- Bli döpta

Församlingsmedlemmarna är jämlika. Det finns ingen rangordning p.g.a. nationalitet, kön, titel eller ekonomiska tillgångar. De ska alla tjäna varandra och behandla varandra som syskon (Matt 23:8,11; Joh 13:12-17; Gal 3:26-29).

När Kristus dog upphörde den levitiska tempeltjänstens funktion. Den kristna församlingen blev ett heligt prästerskap med Kristus som dess enda överstepräst. Han är både offer och präst i den himmelska tempeltjänsten. Han bär fram sitt eget blod efter att ha dött en gång för alla (1Pet 2:5,9; Heb 8:1-6; 9:11,12).

I de troendes prästerskap görs ingen skillnad mellan pastorer och lekmän. Det innebär inte att medlemmarna kan tänka, tycka, undervisa och agera oberoende av församlingskroppen. Men de tjänar direkt under Kristus, när de leder andra till honom och behöver ingen medlande präst för att kommunicera med honom.

Församlingen ska vara till välsignelse för det samhälle den existerar och verkar i. Dess medlemmar ska vara föredömen för alla. De troende uppmanas att betala skatt och att lyda statsmakten så länge dess påbud inte är i konflikt med Guds Ord (Rom 13:1-7; Matt 22:17-21; Apg 5:29).

Församlingens funktion

Församlingens huvudsyfte är att genomföra Guds plan att sprida kunskap om honom och hans härlighet. Det sker genom:

- Tillbedjan
- Stöd och uppmuntran
- Kristen gemenskap med Gud och troende
- Förkunnelse av bibelns sanningar
- Evangelisation, inkl. hjälparbete
- Förberedelse för Jesu återkomst

Församlingens styre

Jesus lämnade över ledarskapet i den första kristna församlingen till sina apostlar. De började med att välja en ersättare för Judas Iskariot (Apg 1:15-26).

När arbetsbördan växte utsåg de diakoner för att sköta praktiska sysslor så apostlarna kunde ägna sin tid åt bön och förkunnelse (Apg 6:1-6).

När kristendomen spreds till Asien och Europa utsågs församlingsäldste i alla församlingar för att försäkra sig om troget ledarskap (Apg 14:23).

När oenighet om tro och lära uppstod framfördes saken för ett råd av apostlar och äldste i Jerusalem. Deras beslut accepterades av de övriga församlingarna. (Apg 15:1-31).

Bibliska principer för styre

Under Guds ledning utformades ett styre som ska skydda mot avfall och ge församlingen förmåga att utföra sitt uppdrag.

Kristus är församlingens huvud och överstepräst, med all auktoritet (Matt 28:18; Ef 1:22,23; Kol 1:18; 2:19). Han använde den för att:

- upprätta den kristna församlingen (Matt 16:18)
- inrätta dopet och nattvarden (Matt 26:26-30; 28:19,20, 1Kor 11:23-29; Joh 13:1-17).
- ge församlingen auktoritet att agera i hans namn (Matt 16:19; 18:15-18).
- sända den Helige Ande för att leda församlingen och ge speciella gåvor (Joh 15:26; 16:13-15; Ef 4:7-13).

Guds Ord uttrycker Kristi auktoritet (Joh 1:1-5). Bibeln är den enda standard som styr församlingen, och alla medlemmar måste följa den. Alla enskilda åsikter, mänskliga traditioner, vanor och kulturella bruk måste underordnas skriften (2Tim 3:14-17).

Kristus utövar sin auktoritet genom församlingen och dess speciellt utvalda tjänare, men han överför aldrig sin makt till dem. Ingen har auktoritet oberoende av Kristus och hans ord. SDA -samfundet och dess församlingar väljer sina funktionärer, men det är Gud som kallar dem. Ledarnas uppgift är att se till att bibliska instruktioner följs i tro och verksamhet. De ska ta råd från församlingen i sina beslut och ageranden.

Bibliska funktionärer

Bibeln nämner två församlingsfunktionärer, äldste, som vi kallar församlingsföreståndare, och diakoner. Den understryker deras viktiga funktion genom att ställa höga andliga och moraliska krav på dem.

Församlingen erkänner deras heliga uppdrag genom att be och lägga händerna på dem (Apg 6:6; 13:2,3; 1Tim 4:14-16; 5:22).

Äldste/församlingsföreståndare

Församlingsäldste kallas både för "presbuteros" (äldste) och "episkopos" (biskop) i NT som skrevs på grekiska. Dessa var de viktigaste funktionärerna i församlingen. Titeln "äldste" antyder erfarenhet, auktoritet och respekt. Biskop är en som har uppsikt över verksamheten och hans position var jämställd med en synagogföreståndares.

Den apostoliska församlingens äldste fungerade som dess herdar. Apostlarna kallade sig själva för äldste (Apg 20:17,28; Tit 1:5,7; 1Pet 5:1; 2Joh 1:1; 3Joh 1:1 – Sv1917).

Den som väljs till församlingens äldste ska vara ”oklanderlig, en enda kvinnas man, nykter, förståndig, aktad, gästfri och en god lärare. Han får inte missbruka vin eller vara våldsam utan skall vara vänlig, fridsam och fri från penningbegär. Han skall ta väl hand om sin familj och se till att hans barn lyder och visar all respekt. Men om någon inte förstår att ta hand om sin egen familj, hur skall han då kunna ta hand om Guds församling? Han skall inte vara nyomvänd, så att han blir högmodig och döms av den som förtalar honom. Han skall också ha gott anseende bland dem som står utanför, så att han inte får dåligt rykte och fastnar i djävulens snara” (1Tim 3:1-7; Tit 1:5-9; 1Tim 5:22).

En församlingsföreståndare är först och främst en andlig ledare. Han är vald som herde för Guds församling för att stärka de svaga, förmana, leda dem som gått vilse och vara uppmärksam på felaktiga läror som kan skapa splittring. Föreståndaren ska vara frikostig och förebild för kristen livsstil. (Apg 20:28-35; 1Tess 5:3).

En god föreståndare är till stor nytta för församlingen och bibeln uppmanar oss att visa dem respekt och uppskattning. För att föreståndarens arbete ska vara till välsignelse krävs samarbete med församlingsmedlemmarna (1Tess 5:12,13; 1Tim 5:17; Heb 13:17; 1Pet 5:5).

Diakoner och diakonissor

Namnet "diakon" kommer från grekiska "diakonos" som betyder tjänare eller hjälpare. I engelska översättningar används ordet "deacon", men inte i svenska. Där kallas diakonerna "församlingstjänare" (FB, Sv 1917) eller medhjälpare (B2000).

En kvinnlig diakon, Febe, nämns i Paulus brev till romarna (Rom 16:1). Det grekiska "diakonos" har här översatt med "som tjänar församlingen" (FB och B2000), församlingstjänarinna (Sv1917), "församlingens tjänarinna" (Reformationsbibeln).

De första diakonerna tillsattes för att sköta församlingens praktiska sysslor så att apostlarna kunde ägna sig åt bönen och ordet. Trots det var de aktiva i evangeliskt arbete.

Liksom församlingens äldste/föreståndare väljs diakoner och diakonissor av församlingen utifrån andliga och moraliska kvalifikationer (Apg 6:4-8; 8:5-13, 26-40; 1Tim 3:8-13).

Församlingsdisciplin

Kristus gav församlingen auktoritet att vidta disciplinära åtgärder mot sina medlemmar och gav riktlinjer för det. Han förväntar sig att församlingen agerar efter dessa principer för att bevara församlingen som "ett heligt prästerskap", "ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar" (Matt 18:15-18; 1Pet 2:5,9).

Samtidigt måste församlingen försöka få sina felande medlemmar att förstå att de behöver bättra sig.

Kristus berömde församlingen i Efesus för att de inte kunde tåla dem som påstod att de var apostlar men var onda. Men han tillrättavisade församlingarna i Pergamus och Tyatira för att de tolererade villoläror och omoral (Upp 2:14,15,20).

Privata förseelser

- Om en medlem syndar råder Kristus att man först ska ta upp saken enskilt och försöka få den som felat att ändra sig.
- Om den som gjort fel inte vill lyssna ska man göra ett andra försök tillsammans med en eller två opartiska församlingssyskon.
- Om inte heller det lyckas ska saken tas upp inför församlingen.
- Om den som felat avvisar Kristi församlings omdöme och auktoritet tar han själv avstånd från gemenskapen. Ett uteslutande är då bara en bekräftelse av han eget ställningstagande.

Om församlingen, under ledning av den Helige Ande, noggrant har följt de bibliska råden accepteras dess beslut i himlen. Jesus sa i detta sammanhang "Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen" (Matt 18:18).

Offentliga förseelser

Även om "alla har syndat och saknar härligheten från Gud" (Rom 3:23) ska grova och upproriska synder som drar vanära över församlingen omedelbart hanteras genom att utesluta den som försyndat sig. Uteslutning avlägsnar det onda som annars skulle sprida sig som jäst i församlingen. Det återupprättar församlingens renhet och kan fungera som ett frälsande botemedel för den som uteslutits. Paulus bekräftar detta i samband med ett fall av sexuell omoral i församlingen i Korint (1Kor 5:1-13).

Personer som orsakar splittring

En medlem som "vållar splittring och lockar till avfall" (Rom 16:17 B2000), som "lever oordentligt" och vägrar att ta råd från bibeln, ska undvikas "så att han får skämmas" över sin attityd. "Men betrakta honom inte som en fiende, utan tillrättavisa honom som en broder" (2 Tess 3:15).

Om en villolärare blivit tillrättavisd vid upprepade tillfällen men vägrar att lyssna, ska han avvisas eftersom "en sådan är på fel väg och syndar och har dömt sig själv" (Tit 3:10,11).

Återupprättelse

Församlingsmedlemmar borde inte förakta eller ignorera någon som blivit utesluten, utan försöka återupprätta hans förhållande med Kristus. Den som uteslutits kan åter bli medlem om han visar tydliga bevis på ånger, bättring och pånyttfödelse. När en syndare omvänder sig är det ett bevis på Kristi frälsande kraft.

Studera mera

- Vad skiljer den kristna församlingen från t.ex. en klubb eller en förening? (Joh 15:1-5)
- Vi talar om teamkänsla i olika sammanhang. Vilka uttryck för det vill du se i en församling? (Apg 2:41-47)
- Vad skulle få dig att känna dig som en del av en församling? (Ef 4:15-16)

Ytterligare bibelställen om församlingen:

○Joh 1:12, 13

○1 Kor 12:12, 13

○2 Kor 6:16-18; 11:2

○Heb 10:24, 25

○1 Joh 2:15

○Upp 19:7, 8

